

Geronimo Stilton

El **SECRET**
del **TIGRE**

Estrella Polar

Geranimo Stilton

El **SECRET**
del **TIGRE**

Estrella Polar

El nom de Geronimo Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ell són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Textos de Geronimo Stilton

Col·laboració editorial de Luca Azzolini. Argument de Marco Menozzi

Coordinació de textos de Sarah Rossi (Atlantyc S.p.A.)

Coordinació editorial de Patrizia Puricelli

Coordinació artística de Tommaso Valsecchi

Il·lustració de coberta, il·lustracions interiors i mapes de Danilo Barozzi

Projecte gràfic de Marta Lorini

Idea original d'Elisabetta Dami

Títol original: *Il Segreto della Tigre*

Traducció de Xavier Solsona Brillas

© 2014 – Edizioni Piemme S.p.A., Palazzo Mondadori – Via Mondadori 1,
20090 Segrate – Itàlia

International Rights © Atlantyc S.p.A. – Via Leopardi 8, 20123 Milà – Itàlia
foreignrights@atlantyc.it / www.atlantyc.com

© 2016, Editorial Planeta, S. A.

© 2016, de l'edició en llengua catalana: Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

Primera edició: setembre del 2016

ISBN: 978-84-9137-015-4

Dipòsit legal: B. 10.630-2016

Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació: www.stiltoncheese.com

ÍNDEX

Introducció 11

Pròleg 15

PRIMERA PART ~ ELS ERMS DE L'OEST

1. Vents de tempesta 27

2. El naufragi 36

3. La unió fa la força 47

4. Els Vaixells Bessons 56

5. El Penya-segat dels Pirates 66

6. Junts una altra vegada 74

7. La Remor Lúgubre	85
8. La Selva dels Murmuris	93
9. Els Fulminants	104

SEGONA PART ~ EL NOU GUARDIÀ

10. Nazar dels Salzes	113
11. Bellafronda	122
12. Varis dels Làrixs	129
13. La Festa de les Fulles Caduques	137
14. Urtica	145
15. Una batalla sense esperança	154
16. Les espases robades	162
17. El Llibre de Cristall	169
18. El secret revelat	178
19. Camins diferents	188

TERCERA PART ~ LA TORRE DE CRISTALL

20. L'Illa Oblidada	197
21. Comença l'escalada	203
22. Els Goblins de Pantà	209
23. El Camí Velat	215
24. L'Esvoranc Fosc	224
25. Les Proves del Vent	233
26. La Dansa de l'Aire	246
27. L'Escalada del Cel	256
28. La Simfonia del Son	267
29. Units per a la victòria!	280
30. El Camí dels Reis	294

VENTS DE TEMPESTA

El Golf dels Embruixos resplendia amb les primeres llums de l'alba, entre petites onades blanques i núvols flonjos com cotó fluix.

No hi havia més que mar sota el carro volador que tres dies abans s'havia allunyat de les ribes del Desert Polsegós, als voltants de la Torre de Robí, per endinsar-se cap als llunyans i misteriosos Erms de l'Oest.

Just en aquell moment, Aldar, Dran i Ondina encara dormien.

Lune, asseguda a la carrossa, observava com el sol tenyia de tons vermells i daurats el cel de la nit, on els últims estels també s'esvaïen.

—Quin espectacle tan magnífic! —va murmurar l'Elfa dels Cims, fent alentir els dos majestuosos cavalls alats que conduïen el carro.

Al cap d'un parell o tres de dies, els quatre joves aprenents de l'Acadèmia de Màgia albirarien la Selva dels Murmuris, el seu objectiu: si més no, això era el que sem-

blava indicar el mapa que contenia el llibre que Astra els havia regalat el dia que havien sortit en missió.

Ara ja faltava poc.

Lune va dirigir els seus enormes ulls color maragda cap a l'est. El record dels amics que havien deixat a la Torre de Robí li va escalfar el cor.

Dir adéu a Dorial, a Jasmina i a Amir no havia estat gens fàcil. Amb l'ajut del fènix Guardià, de la senyora dels Elfs del Desert i del Mestre de la Música de Sonora, Dran havia recuperat les dues Espases Menors guardades a la Torre de Robí, l'Espasa d'Òpal i l'Espasa de Topazi, que s'havien afegit a les Espases de Maragda i de Safir que Ondina havia rescatat a la Torre de Maragda.

Ja només faltaven quatre espases per dur a terme la missió. I, entre aquestes, dues esperaven la mateixa Lune.

L'Elfa dels Cims va observar el mar amb inquietud. Sense saber per què, se sentia esverada, emocionada i plena d'energia.

Quins reptes l'esperaven? Els afrontaria amb valor i els superaria, com havien fet Ondina i Dran?

Lune va tancar els punys i va somriure.

—Sí, afrontaré amb molta valentia la meva Gran Prova

i la superaré! —va anunciar al vent, acariciant l'empunyadura de l'Espasa de Jade, que sempre duia al seu costat—. Demostraré a tothom de què és capaç una jove Elfa dels Cims!

Una brisa suau li va despenjar la llarga cua de cabells rossos, gairebé platejats.

—Només he de creure en mi mateixa —va afegir, en veu més baixa—, i convince'm que en sóc capaç!

—I tant que n'ets, de capaç.

Lune va fer un bot.

Era la veu de Dran.

El Tità de les Muntanyes de Gel havia aparegut de cop i volta darrere seu i ara li somreia. Encara feia una mica de cara de son.

—Dran! —va exclamar l'Elfa dels Cims—. T'he despertat, em sap greu...

—No m'has despertat pas tu —va replicar Dran—. Els altres ja s'han llevat, també. Au, entra a esmorzar amb nosaltres.

Lune va somriure.

—Sí, tinc una gana de llop!

El Tità de les Muntanyes de Gel va riure sorneguer. Lune, amb la seva alegria i personalitat radiant, sempre el posava de bon humor.

Aquest pensament el va fer enrojolar, i Lune de seguida se'n va adonar.

—Va tot bé? —li va preguntar l'Elfa dels Cims, molt encuriosida.

Dran va tossir.

—Ehem... sí, i tant. Vinga, no els fem esperar.

Van tornar junts. Al carro volador es respirava un ambient tranquil, i en l'aire sobrevolava una olor deliciosa de galetes acabades de coure.

—Ondina, veig que t'hi has posat ben aviat, avui! —va exclamar Lune.

La Nimfa del Mar la va rebre amb un somriure tímid.

—Cuinar em relaxa —va explicar.

Sí, el viatge era molt més còmode del que estava previst.

Per agrair-los el fet d'haver salvat el seu poble, la princesa Jasmina havia regalat als joves Mags un dels carros voladors més bonics que posseïa. Era gran i espaiós, tenia quatre dormitoris i una sala comuna decorada amb còmodes sofàs.

Al centre de l'estança hi havia una taula de fusta fosca parada amb fruites madures, suc frescos i begudes calentes.

—Nois, aquesta és una recepta típica del Reialme

de les Nimfes del Mar!
—va exclamar Ondina,
servint les galetes en una
safata—. Ja ho veureu,
que delicioses!

—Mmm, quina olo-
reta... —va dir Aldar,
fregant-se les mans.

Aviat, els joves apre-
nents de l'Acadèmia de
Màgia ja seien a taula,
enmig d'una agradable
xerrameca.

Algú potser s'hauria
sorprès de veure enten-
dre's tan bé una Elfa
dels Cims, un Tità de les Muntanyes de Gel i un Elf So-
miador. Els pobles del Regne de la Fantasia eren dife-
rents per espècie, costums i temperament. Al comença-
ment del viatge, entre els joves Mags s'havien produït
incomprensions, discussions, fins i tot alguna topada.
Però justament aquesta havia estat la seva força: la ca-
pacitat de superar les diferències, utilitzant-les fins i tot
per enfortir el grup.

Cadascú era especial i fort a la seva manera. Però unit als altres encara ho era més.

A més, l'èxit recent a la Torre de Robí havia fet re-néixer l'esperança als seus cors: la missió potser s'acabaria abans d'hora i aviat tornarien a l'Acadèmia de Màgia.

De tant en tant, els joves Mags miraven amb inquietud cap al Nord.

Allà s'estava lliurant una batalla duríssima. Mags i Cavallers lluitaven de valent per defensar el Regne de la Fantasia i donar-los temps per recuperar les espases perdudes.

—Qui sap en quina situació es troba el Reialme dels Mags —va dir Lune tot d'un plegat.

Aldar li va clavar la mirada.

—Hem de confiar en Astra i Ailos. No podem fer altra cosa que esperar i prosseguir el nostre viatge.

—I si els hagués passat alguna cosa irreparable? —va intervenir Ondina.

Dran va sospirar.

—En aquest cas, ben poc hi podríem fer. I tenim una missió molt important entre mans.

—No és fàcil, però —va replicar Lune—. Si penso en els amics que hem deixat a la Ciutadella dels Mags

i que ara lluiten contra les criatures del Mal... Bé, m'hauria agradat estar al seu costat i contribuir en la batalla.

—A mi també —va admetre el Tità de les Muntanyes de Gel—. Però la nostra contribució és la missió. Per cert... em penso que ha arribat l'hora que ens preguntem algunes coses sobre la Tretzena Espasa...

Tots es van mirar intensament als ulls.

La Tretzena Espasa. Tan important per a la seva missió, però tot un misteri encara.

L'expressió d'Aldar es va enfosquir.

—No hi ha manera que te la treguis del cap, l'Espasa d'Obsidiana! Aviam, Dran, sóc tot orelles: què és el que encara no sabem de la Tretzena Espasa?

—Bé, encara no hem considerat la possibilitat que no s'hagi perdut o que no estigui amagada... sinó en mans d'algú.

Lune i Ondina van fer un bot.

—Penseu-hi —va insistir Dran—. Astra ens va explicar que molts segles enrere, quan el Mirall de la Foscor va ser dividit en tretze fragments amb els quals es van crear les Tretze Espases, un Bruixot va robar la Tretzena Espasa... Qui ens diu que l'Espasa d'Obsidiana no estigui encara en mans dels Bruixots?

—Però si els Bruixots van desaparèixer! —va refutar Lune—. Van ser empresonats per sempre més al Mirall de la Foscor!

Dran va brandar el cap.

—De debò? N'estem segurs? Hi ha massa coses en aquest viatge que m'han semblat estranyes i sense sentit. A vosaltres no?

La pregunta del Tità de les Muntanyes de Gel va provocar un silenci tens.

Aldar, Lune i Ondina no van poder evitar pensar que, en efecte, la seva missió havia estat marcada per nombrosos obstacles, terribles i inexplicables. Van recordar el Pregadéu Gegant que havia aparegut del no-res a la Selva Intricada... o els atacs dels Sorrencs, que semblaven conduïts per algú molt expert en màgies fosques... Però eren proves suficients per témer el retorn dels Bruixots al Regne de la Fantasia?

Aldar estava a punt de parlar quan un sotrac inesperat va fer tremolar el carro volador i va bolcar la taula.

—Què passa?! —va cridar l'Elf Somiador, acostant-se d'un salt a Ondina.

Una altra sacsejada i les parets de fusta del carro van cruixir perillosament.

Dran va indicar una de les finestres.

—Mireu allà fora!

El cel s'havia tornat negre com el quitrà. Els núvols es congriaven amb fúria i llampecs enlluernadors dibuixaven dits esquelètics al cel.

—Una tempesta! —va cridar Lune.

Parant atenció on posava els peus, i mirant de mantenir l'equilibri, l'Elfa dels Cims va saltar de pressa a la carrossa i va agafar les regnes dels cavalls alats.

Però ja era massa tard.

Una forta ventada va clavar una estrebada al carro volador i el va arrossegar avall, cap al mar.

Per més que els cavalls s'esforcessin, no hi va haver manera de resistir al vent i canviar el rumb: el carro va ser catapultat entre les onades, al bell mig d'un remolí de mar.